

е злѣ и кашлицата ме така мѣчи, че не зная що да сторя отъ болки. Да имахъ поне вълнено елече, сѣ ще ми стане по-добрѣ.

— А защо е Маргаритка царица, ако не ти даде поне вълнено елече, — отговорила жената. — Иди самъ и ѣ кажи.

— Наистина, да ида, — рекълъ вжглищарѣтъ и отишълъ въ царскитѣ палати.

— Маргаритке, — дума, — виждашъ, какъ се пука отъ студъ камъкъ и дърво, тъй мръзна и тъй ми е злѣ, че не мога вече. Да имахъ поне вълнено елече, сѣ ще е по-добрѣ. Ще ми дадешъ едничко, Маргаритке, нали? Майка ти рече да дойда самъ и да ти кажа.

Ала Маргаритка имала сърце-камъкъ.

— Тукъ всичко е отъ злато, сребро и елмазъ-камъкъ, татко, — отвърнала тя, — и ние носимъ само кадифе и коприна. Дѣ да найда вълнено елече за тебе! Мама ще се погрижи, кажи ѣ само!

Казала и не приканила баремъ стареца да приседне.

— Слушай, жено, — рекълъ вжглищарѣтъ, щомъ се върналъ, — въ царскитѣ палати е всичко отъ злато, сребро и елмазъ-камъкъ и всички носятъ само кадифе и коприна. Затуй Маргаритка не може ми да вълнено елече. Отдѣ да го вземе тя? Ти да си се погрижила за това, рече тя. Ще трѣбва само да видимъ, какъ да си помогнемъ.

Но тѣ нѣмали нищичко и стариятъ вжглищарѣ останалъ безъ вълнено елече.

А кашлицата му ставала отъ день на день по-лоша и не можалъ вече да ходи въ гората да гори вжглища.

И останали най-послѣ безъ кора хлѣбъ въ кѣщи.

— А въ царскитѣ палати има хлѣбъ досита, — думала си бабата; — да ида до Маргаритка и да се примоля да даде поне хлѣбецъ.